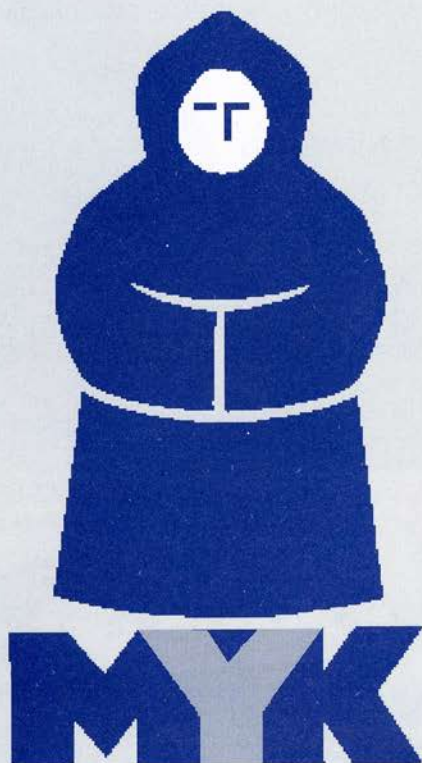

SENIORIVIESTI

N:10 kesäkuu 2004

2004

Juhlanumero

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT RY

HALLITUS:

Miika Heikinheimo	puheenjohtaja	040-5337 348
	sähköposti: miika.heikinheimo@evl.fi	
Antti Kaihovaara	varapuheenjohtaja	0400-445 916
	sähköposti: antti.kaihovaara@luukku.com	
Piritta Lahtinen, Tom Hynninen	rahastonhoitaja	09/486 146
Jouko Keskimäki		0400-305 197 faksi: 09/6925878
		09/8764 823, 040-5493688
	sähköposti: perhe.keskimaki@kolumbus.fi	
Urpo Koivu	jäsen	

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULU

Laajalahdentie 21
00330 Helsinki

Rehtori Aki Holopainen puhelin 09/4777 6311

Apulaisrehtori Päivi Wickström puhelin 09/4777 6312

sähköposti: etunimi.sukunimi@munkkiniemenyhteiskoulu.fi

faksi: 09/4777 6310

Salla Hokkanen
"Fantasia eläin" kuvataideprojektin työ

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Puheenjohtaja Miika Heikinheimo ja Munkka-patsas

NUIJAN VARRESTA

Koulun rehtori, itsekin seniori Aki Holopainen, on ansiokkaasti omalla palstallaan kuvannut Myk:n Senioriviestin taivalta, joka nyt siis on jo kymmenen vuoden mittainen. Siihen ei juuri ole lisäämistä, paitsi että hän on ollut vahvasti mukana luomassa Senioriviestiä. Tähän joukkoon kuuluu myös eläkkeellä oleva rehtori Jorma Rytönen, joka on ollut koulun edustajana seniorien toiminnassa alusta asti. Nyky-yhteyttä toteuttaa apulaisrehtori, seniori Päivi Wickström, joka tekee suuren työn o.t.o., jotta kaikesta materiaalista tulisi luettava lehti.

Senioriyhdistys haluaakin kiittää lämpimästi koulua, sen opettajia ja henkilökuntaa, innostavasta ja mahdollistavasta ilmapiiristä, jota yhdistys

saa jatkuvasti nauttia. Seniorioppilaat, viime vuosina erityisesti riemuylioppilaat, ovat jatkuvasti saaneet tuntea opinahjonsa sykkivän historiaa, nykypäivää ja tulevaisuutta ja olla osana kaikesta siitä.

Koulun vuosipäivä ja vuoden munkkalaisen julkistaminen torstaina 11.11.2004 illalla kokoaa meidät jälleen yhteen. Olethan siellä!

Kesää toivottaen

Miika Heikinheimo
puheenjohtaja, yo -68

VUODEN MUNKKALAINEN 2003

Munkkiniemen yhteiskoulun seniorit ry on valinnut taiteen maisteri, tekstiilitaiteilija Riitta Nelimarkan vuoden munkkalaiseksi syksyllä 2003.

Riitta Nelimarkka on rikastuttanut Munkan elämää mm. pitämällä juhlapuheen koulun omassa itsenäisyysjuhlassa, vierailamalla kuvataiteen grafiikkakurssilla, josta lyhyt kirjoitus tuonnempana.

Sen lisäksi Riitta ja hänen miehensä Jaakko Seeck toimivat loistavina isäntinä kun Munkkiniemen yhteiskoulun opettajat vierailivat Bongon linnassa Loviisassa. Riitta ja Jaakko ovat kunnostaneet siellä upean vanhan graniittilinnan ja linnassa on nähtävänä yli 200 Riitan työtä.

Riitta ja Jaakko toivottavat munkan opettajat tervetulleiksi Bongon-linnaan

RIITTA NELIMARKKA KUVATAITEEN GRAFIIKKA PROJEKTISSA MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUSSA

Projektin aiheena "Fantasia eläin"

Näyttelyn avajaiset pidettiin tiistaina 11.5.2004 juhlasalin aulassa.

Avajaisissa oli puhumassa rehtori Aki Holopainen sekä vuoden munkkalainen taiteen tohtori Riitta Nelimarkka kertoi vierailustaan kuvataiteen tunneilla ja yhteistyöstä oppilaiden kanssa. Kuvataiteen lehtori Maritta Poijärvi kertoi näyttelyssä olevista töistä niiden tekotavoista.

Avajaisyleisönä oli paikalla paljon oppilaiden vanhempia ja ystäviä. Sekä avajaisten tärkeimmät henkilöt, valinnaisen kuvataiteen kahdeksasluokkalaiset oppilaat, taiteilijoina.

Avajaistunnelma oli iloinen ja töitä tutkittiin tarkasti pienen napostelun lomassa. Grafiikan painotekniikka kiinnosti avajaisyleisöä.

Rehtorin tervehdys

Hyvät Seniorit

Liian varhaisen kesän vaihduttua koleaksi kevääksi on tullut aika julkaista vuotuinen Senioriviesti – järjestyksessään kymmenes. Rehtorin tervehdyksen laatimiseen on aikaa vain vähän, sillä senioriyhdistyksen tehokaksikko (Heikinheimo & Hynninen) saapuvat koululle vajaan kahden tunnin kuluttua. Heidän määrätietoinen ystävällisyytensä johtaa siihen, että tämäkin tervehdys valmistuu "ajoissa".

Teini-ikää lähestyvä Senioriviesti on kehittynyt nelisivuisesta monisteesta (n:ro 1) 22 sivuiseksi painotuotteeksi. Saamani palautteen mukaan taitaa olla niin, että tätä julkaisua osataan jo odottaa. Samalla voidaan todeta, että koulun näkökulmasta senioriyhdistyksen toiminta tuntuu löytäneen sopivan ja oikein mitoitettun mallinsa. Yhdistyksen sinnikäs hallitus huolehtii vuosittain siitä, että Senioriviesti ilmestyy, Vuoden Munkkalainen nimitetään, stipendit jaetaan ja toiminnan jatkuvuuden takaavat jäsenmaksut kerätään. Siunatut rutiinit siis pyörivät, mutta sammaloitumisesta ei yhdistystä suinkaan voi moittia, sillä kaiken edellä mainitun hoitamiseen sisältyy useita kommervenkkejä, jotka edellyttävät omintakeisia ratkaisuja.

Sivusta seuraavana voin todeta, että Senioriviestin kokoaminen ja toimittaminen on itse asiassa melkoinen ponnistus. Materiaalin keruu on ympärivuotinen tapahtuma. Koska julkaisukelpoiset jutut eivät saavu koulun faksiin pyytämättä ja yllättäen, on lehden juttujen kerääminen työn takana.

Vuoden Munkkalaisen valinta on mielenkiintoinen ja herkkäkin prosessi. Opettajakunta onneksi huolehtii stipendiaattien valinnasta, mutta jaettavat varatkin on saatava kerättyä. Senioristipendi on ns. suuri stipendi, jolla on kokonsa lisäksi suuri symboliarvo. Viime vuosina se on saanut rinnalleen riemuylioppilaiden stipendin.

Merkkitapauksen lähestyessä (10. Senioriviesti) toivotan kaikille Munkan Senioreille aurinkoista kesää.

Munkkiniemessä 14. toukokuuta 2004

Aki Holopainen
rehtori

Stipendit:

Senioriyhdistyksen stipendit jaettiin tänä keväänä lukiossa Nina Lagukselle (170 €) ja peruskoulun puolella stipendin sai Petteri Rapo (85 €).

Riemuylioppilaat:

Neljäkymmentäkolme kevään 2004 riemuylioppilasta kokoontui perinteisesti Munkkaan perjantaina 28.5. kakkukahveille. Tässä tilaisuudessa he lahjoittivat koulun kirjastolle 300 €.

Noin puolet riemuylioppilasta kunnioitti läsnäolollaan seuraavan päivän lakkiaisjuhlia ja Seppo Niemelä esitti uusille ylioppilaille riemuylioppilaiden tervehdysten ja onnittelut.

Jussi Saukkonen, toinen rehtori

Kolme koulumme entistä oppilasta kokoontui pimeänä marraskuun iltana vuonna 2003 muistelemaan entistä rehtoriaan ja opettajaansa. Matti Kaihovaara ja Tommi Hynninen puhuttivat rehtorin poikaa, valtiotieteen

maisteri Tapani Saukkosta. Lähes kolme tuntia kestänyt ja myös nauhoitettu juttutuokio palautti mieliin Munkkiniemen yhteiskoulun toisen rehtorin monivaiheisen ja värikkään toiminnan kasvavan opinahjon tiimoilta. Samalla avautui taas uudelleen rehtorimme laaja yhteiskunnallinen työ monilta eri sektoreilta. Me silloisina oppilaina emme voineet aavistaa, tietää tai ymmärtääkään rehtorin ja historian opettajamme laaja-alaista osaamista ja vaikuttamista. Pienen sävähksen Jussi Saukkosen karriääriin saa lukemalla KUKA KUKIN ON teosta. Saukkonen ulotti osaamisensa hyvin monille aloille.

Entiset oppilaat paneutuivat muistelemaan sitä maailmaa, jota me elimme yli viisikymmentä vuotta sitten. Se on nyt pääosin mennyttä; tavat ja tottumukset ovat muuttuneet, uudet sukupolvet elävät tekniikan pauloissa, Jussi Saukkosen vuonna 1949 haltuunsa saama Munkkiniemen yhteiskoulu on maamme suurimpia ja kehittyneimpiä oppilaitoksia. Nuottapolulla sijainneen koulun rehtoria odotti suuri tehtävä, rakentaa uusi koulutalo ja myös uudistaa se tapa, jolla tulevia ikäluokkia opetetaan.

Rehtori Jussi Saukkonen

Saukkosella oli varsin mainiot lähtökohdat. Hän oli toiminut Karkkilan yhteiskoulun rehtorina ja historian lehtorina vuosina 1931 – 1945 ennen muuttoaan Munkkiniemen osoitteeseen Iso-Puistotie 6. Ajankohta oli mitä hankalin 40-luvun lopulla. Kaikesta oli yhä puutetta, ei ainoastaan rahasta. Tapani Saukkonen kertoo epäilleensä vahvasti, että isä ja hänen ympärillään työskennelleet kouluihmiset saattoivat kirjoitella nimiään ns. pitkiin papereihin rakennusvaiheen aikana ja sitten sydän kylmänä odotella pankinjohtajan soittoa. Koulun peruskiven muuraus vuonna 1950 on saattanut olla Jussi Saukkosen elämän korkeimpia hetkiä.

Meille oppilaille uusi koulu oli ennen kaikkea nopea tutustuminen Jussin luomaan aineluokkajärjestelmään. Me kannoimme Nuottapolulta vanhat pulpettimme Laajalahdentielle ja havaitsimme, että nyt meillä ei ollut enää omaa luokkahuonetta lainkaan, jokaisella aineella oli. Ja ala-aulaan saimme jok'ikinen oman lukottoman kaapin, josta tavaraa ei koskaan kadonnut. Pihistettävää omaisuutta ei monella ollut olemassakaan. Tapani Saukkonen toteaa, että hänen isänsä käyttöön ottama aineluokkajärjestelmä oli erittäin hieno logistinen oivallus. Saukkonen ymmärsi Helsingin ja Munkkiniemen kasvavan yhä kiihtyvällä tahdilla. SEURA-lehti teki asiasta artikkelin, jossa Munkkiniemen yhteiskoulua kutsuttiin kiertolaisten kouluksi ja jossa mm. kouluaineet kirjoitettiin kirjastossa siten, että oppilas saattoi tukeutua lähdekirjallisuuteen kesken kaiken.

Oppilasmäärät jatkoivat kasvuaan ja vain muutaman vuoden jälkeen Saukkonen ryhtyi laajentamaan koulua. Komea juhlasali ja uusia opetustiloja valmistui vuonna 1956. Rakennusvaihetta rahoitettiin monin eri tavoin. Entinen oppilas palkattiin vahtimestarin toimistoon myymään puhelimitse tulevien lukukausien ja tulevien oppilaiden lukukausimaksuja vastaavia arvopapereita vanhemmille. Pienikin apu oli tarpeen.

Vuonna 1955 Tasavallan Presidentti (Juho Kusti Paasikivi) myönsi rehtori Jussi Saukkoselle kouluneuvoksen nimen ja arvon. Hänen koulunsa oli nyt kunnossa ja Saukkonen uppoutui yhä tiiviimmin politiikkaan. Hän toimi kolmekymmentäseitsemän vuotta Karkkilan ja Helsingin kunnanvaltuutettuna yksitoista vuotta kansanedustajana, kolme vuotta Eduskunnan toisena varapuhemiehenä ja kolme vuotta opetusministerinä. Tuon ja kaiken muun ohessa Saukkonen palveli suomalaista oppikoululaitosta rehtorina yhteensä kolmekymmentäseitsemän vuotta. Kansalaiset voivat tarkemmin tutustua Jussi Saukkosen CV:hen sitten kun Suomen Kansallisbiografian osa R-S ilmestyy muutaman vuoden kuluttua. Saukkosta käsittelevän kuvauksen kirjoittaa kouluneuvos Jorma Rytönen, koulumme kolmas rehtori!

Suomi-Amerikka yhdistyksen liiton puheenjohtajana Jussi Saukkonen toimi pitkään. Hänen aloitteestaan syntyi oppilasvaihtojärjestelmä, Suomen Youth for Understanding ja aivan ensimmäiset vaihto-oppilaat olivatkin jostain syystä Munkkiniemen yhteiskoulusta. Yksi ensimmäisistä oli Jaakko Sorvari, joka syksyllä tullessaan kouluun joutui englannintunnilla sijaisopettajan kehotuksesta kertomaan kokemuksiaan, tietysti englanniksi. Jaska, joka oli jo lähtiessään hallinnut kieltä hyvin, päästikin sellaisen pätkän amerikan aksenttia, että opettaja siirsi asian hienotunteisesti seuraavaan kertaan. Kolmen entisen oppilaan juttutuokio paljasti sen, että Tapani Saukkosen molemmat tyttäret ja Matti Kaihovaaran vanhempi poika kuuluivat myös Saukkosen vaihto-oppilaskaartiin. Hynnisen vanhin poika oli jo hyväksytyt, mutta joutui viime tingassa perumaan. Saukkonen kutsui tapausta ystävällisesti nimellä "Youth for Misunderstanding".

Peruskiven muurausta on todistamassa joukko Munkkiniemen yhteiskoulun oppilaita vuonna 1950

Tapani Saukkonen kuvaili perheen koulunkäyntiä aivan tavalliseksi vaikka se, että samasta rapusta Puistarilla lähti kouluun kokonainen kuuden hengen perhe, neljä oppilaaksi, äiti opettajaksi ja isä rehtoriksi. Luokkatoverit suhtautuivat erittäin ystävällisesti siihen, että koulu välillä vilisi Saukkosia. Jussi oli useimmiten lupsakka ja rauhallinen rehtori. Parina ensimmäisenä syksynä hän otti luulot pois ja jylisevällä äänellä kukisti oppilaat aamuhartauden yhteydessä Nuottapolun jumppasalissa..

Munkkiniemen toinen rehtori, rakentaja, lähti hyvin ansaitulle eläkkeelle vuonna 1972. Rehtorimme oli merkittävä poliitikko. Tapani Saukkonen kertoo isänsä olleen yksi ensimmäisistä, joka kirjoitti kokoomuksen sosiaalipoliittisen ohjelman. Karkkilan ajoilta Saukkonen sai yllättävän lahjan, sikäläinen Työväenyhdistys antoi hänelle hopeisen silmälasikotelon kaiveruksella. Jussi oli myös usein puhumassa työväentalolla. Puolueekseen hän valitsi sittemmin kokoomuksen ja vuonna 1965 hänet kutsuttiin kokoomuksen kunniapuheenjohtajaksi. Jussi Saukkosen mottona oli läpi elämän: "Kansallinen yhteys ja sivistystahto". Hänen monipuolisesta kirjallisesta tuotannostaan viimeinen oli vuonna 1973 ilmestynyt kirja VASTUUN SUKUPOLVI- jo nimi kuvaa häntä ja hänen aikakauttaan.

Tapani Saukkonen yo-60
Matti Kaihovaara yo-53
Tommi Hynninen yo-53

Munkkiniemen Yhteiskoulun ylioppilaat vuosikertaa 1953

Uskottavahan se oli, kun Tommi Hynninen loppuvuodesta 2002 soitti ja pyysi kokoontumaan kevään 2003 ylioppilaaksitulon 50-vuotisjuhlan järjestelyjen merkeissä. "Minne nämä 50 vuotta hävisivät", sitä kai kyselee itse kukin, kun tämä merkkipaalu on näkyvissä.

Päätimme yrittää koota joukkomme mahdollisimman lukuisana juhlistamaan tapahtumaa toukokuun lopussa 2003. Osoitteiden keruu onnistui hyvin, vain yhden oppilastoverin olinpaikka jäi tuntemattomaksi. Meidän 42 ylioppilasta käsittävästä joukosta oli tuoni korjannut jo 8 toveria — yllättävän monta —, 30.5.2003 iltajuhlaamme Kalastajatorpalla osallistui 22 "riemuylioppilasta", yli puolet jäljellä olevasta joukosta.

Osa meistä kokoontui myös koululle päivällä klo13, jossa rehtori Aki Holopainen ja apulaisrehtori Päivi Wickström vastaanottivat meidän. Rehtorin lausuttua ystävälliset tervetuliaissanat saimme tilaisuuden tutustua valtavan muodonmuutoksen läpikäyneeseen kouluun Päivi Wickströmin opastuksella. Ne, jotka olivat koululla ensi kertaa sitten vuoden 1953 kevään hämmästelivät vanhan opinahjon muuttuneita mittasuhteita ja korkeatasoista rakennuskompleksia. Ihailimme myös uudelleen henkiin herätetyn oppilaskirjaston kokoelmia ja sen oppilaille tarjoamaa rauhallista opiskelutilaa.

Ylioppilasjuhlat vanhassa voimistelusalissa vuonna 1953

Toivoimme yhteisesti, että toiminta jatkuu ja että kirjastolle lahjoitetaan korkeatasoista ja ajankohtaista kirjallisuutta tai varoja kokoelmien kartuttamiseen, kirjastomäärärahan ollessa vain yksi menoerä koulun monissa tarpeissa.

Kiertokäynnin jälkeen koulu tarjosi meille Seniorikahvit maittavine mansikkakakkuineen ja niiden myötä alkoi pöydissä riemukas vanhojen tapahtumien muistelu. Risto Löyskä hauskutti meitä myös verrattomalla tarinalla rehtori Saukkosen seurueen Euroopan matkasta, jonka autonkuljettajana Risto toimi. Tarina löytynee myös tästä Senioriviestistä.

Iltajuhlan vietimme perinteisesti Kalastajatorpalla — jonne meitä ei tosin huolitettu vuonna 1953; edellisen vuoden ylioppilasluokat olivat juhliessaan riehaantuneet heittelemään tuoleja ikkunoiden läpi ja Kalastajatorpan johto kieltäytyi ylioppilasjuhlijoista, vaikkakin vain juuri tuon yhden vuoden ajan.

Kokoonnuimme alkudrinkille Takkahuoneeseen ja tässä tilaisuudessa yksi jos toinenkin joutui kaivelemaan muistilokeroita tunnistaakseen kaikki juhlatamineisiin sonnustautuneet luokkatoverit, useat 50 vuoden takaa. Tommi Hynninen piti lyhyen tervetuliaispuheen, jonka jälkeen vietimme hiljaisen hetken kuolleiden toveriemme muistoksi.

Katariinan kabinettiin oli katettu juhlapöytä, ennen ruokailua nähtiin allekirjoittaneen vanhoista valokuvista koottu kalvosarja kevään 1953 penkinpainajaisista ylioppilasjuhlaan; joku kysäisi, että olenko minä tuossa — vastaus: kyllä olet, Kauppatorilla, eturivissä lipun vieressä lähdössä sankarihaudoille Hietaniemeen. Niin olemme itse kukin muuttuneet, kuka enemmän kuka

vähemmän; tunnelma oli kuitenkin korkealla, ei tosin yhtä riehakkaasti kuin 50 vuotta sitten ravintola Adlonissa.

Osa meistä kokoontui vielä seuraavana aamuna, 31.5. koululle vuoden 2003 uusien ylioppilaiden juhlaan. Marssimme kellastuneet, ihmeellisesti kutistuneet ylioppilaslakit päässämme peräkanaa jonossa juhlasalin etuosaan, jonne meille oli ystävällisesti varattu paikat. Salintäyteinen yleisö katsoi kulkuetta vähän ihmeissään, kuin kysellen, että mikä ihmeen "kalkkiskulkue" tulee. Rehtori oli varannut tilaisuuden edustajillemme puheen pitoon keräämämme 150 euron stipendin luovutuksen yhteydessä. Tommi Hynninen aloitti, nostatti meidät riemu ylioppilaat seisomaan ja hauskuutti kuulijoita mainiolla puheellaan, jonka hän päätti osoittamalla sanansa uusille ylioppilaille: "kun te 50 vuoden kuluttua seisotte tuolla" — meitä osoittaen — "niin kertokaa terveiset meiltä, ylioppilailta sadan vuoden takaa". Matti Kaihovaara jatkoi puhetta, luovuttaen stipendimme uunituoreelle ylioppilas Riku Lylylle. Uusien ylioppilaiden kiirehtiessä kohti päivän juhlia ja tulevaisuutta me vanhat poistuimme koulusta kukin taholleen melkoisen nostalgisissa tunnelmissa, kuitenkin näiden juhlapäivien muistoja rikkaampina.

Vuoden 2003 riemu ylioppilaat Kalastajatorpalla

Toistan tässä vielä rehtorille ja apulaisrehtorille vuoden 1953 ylioppilaiden puolesta välittämämme terveiset: Lämpimät kiitokset hienosta vastaanotosta koululla riemuvuotemme merkeissä sekä 30. että 31.5.2003.

Erityisesti arvostamme sitä, että uhrasitte aikaanne meille vuoden kiireisimpinä päivinä. Toivotamme koululle edelleenkin menestystä sen tärkeässä työssä suomalaisen yhteiskunnan tulevaisuuden toivojen koulutuksen ja kasvatuksen lujan ja luotettavan peruskiven luojana.

Lea Grönstrand (os.Halsti)

Mukana kaikissa Munkkiniemen yhteiskoulun rakennusvaiheissa. (Pieni muistelutuokio)

Koulun 1. rakennusvaiheen vihkiäisten jälkeen 10.3.1952 Uuden Suomen uutiskuvan tekstissä sanottiin: "Kauniin luonnon keskellä kohoaa uljaana Munkkiniemen yhteiskoulun uusi ajanmukainen koulutalo. Koulun suojissa tulee Munkkiniemen suomenkielisen väestön juhlahetket nostattamaan kulttuurimme tasoa." Tämäkin hetki on tuollainen juhlahetki, mikä on nostattanut riman tämänkin esityksen kohdalla korkealle!

Syksyllä 1951, jolloin aloitimme uudessa koulutalossa lukion, olin vielä poikanen, joka äskettäin (4.6.1951) Stadionilla Marskin kisoissa oli juossut vielä alle 15-vuotiaiden poikien 4x100m viestissä ensimmäisen osuuden.

Keväällä, jolloin pääsimme pois vielä uudehkosta koulurakennuksesta, olin 17-vuotias ylioppilas, joka käytti kesäkuun - 53 Polin karsintakursseihin päästäkseen arkkitehtiosastolle opiskelemaan. Täytin kahdeksantoista vuotta Juhannuksen aaton aattona ja sain ajokortin samana päivänä (takana puolentunnin ajo-opetus autokoulu Hantulalla).

Heinäkuun alussa vuonna 1953 alkoi opintomatka Eurooppaan tutkimaan uusia koulurakennuksia. Matkaseurue: rehtori Jussi Saukkonen 48 v., rehtori Matti Kohvakka Karjalan yhteiskoulusta n. 36v., arkkitehti Toivo Löyskä 49v. ja ylioppilas Risto Löyskä 18v autonkuljettajana. Välineet: Löyskän Mercedes Benz 170 S, jossa Raimo Suomaan isältä lainattu kattoteline ja lipputanko Suomen lippuineen oikean etukurasiiven päällä. Majoitusta varten oli neljän hengen Soppu-teltha ja neljä kappaletta puhallettavia kumipatjoja ja makuupussit kullekin yöpyjälle. Evääksi oli hankittu näkkileipää ja Polar-Bear-juustoa (säilyy hyvin kuumassa) ja Saukkosella voita vihreässä lasipurkissa.

Matkaohjelmassa oli uusia kouluja Ruotsissa, Tanskassa, Saksassa ja Sveitsissä. Lisäksi kulttuuri- ja lomaohjelmaa Italiassa, Ranskassa ja

Benelux-maissa. Paluu Suomeen Antwerpenistä höyrylaiva Arcturuksella elokuun puolivälissä. Matka-aika siis noin kuusi viikkoa.

Matkan päätarkoituksena oli saada uutta tietoa ja ideoita Myk:n toista rakennusvaihetta ja Karjalan yhteiskoulun uudisrakennusta varten.

Oli upeata aloittaa autonkuljettajan ura Ruotsin vasemmanpuoleisessa liikenteessä, kokea vielä sodan arvet raunioituneissa Saksan kaupungeissa, joissa sotainvalidit vanhoissa asetakeissaan hoitivat pysäköintiasioita rauniotonteilla sijaitsevilla paikoitusalueilla ja nähdä ensi kertaa Firenze, Rooma ja Pariisi, jotka myöhemmin ovat tulleet lempikaupungeikseni – usein toistuneiksi matkakohteikseni.

Asuimme siis neljän hengen Soppu-teltassa (harjalla Suomen lippu) me aika kookkaat pohjan pojat. Aamuisin keitimme teetä, söimme näkkileipää Polar Bear-juustolla paitsi Jussi, joka otti voipurkkinsa kattotelineeltä ja sipaisi jo hieman härskiintynyttä voita leivälleen.

Matkalla sattui kaikenlaista mukavaa: Saukkonen Goethen, Schillerin ja Heinin ihailijana halusi uida Reinissä Lorelain kohdalla kuutamolla. Reinin vesi oli tuohon aikaan hyvin liikaista, kakkakikaleitakin oli näkyvissä ja kuuleman mukaan filmitkin olisi voinut kehittää sen vedessä. Matkaosuudella Marseille-Pariisi pysähdyimme yöll' taukopaikalle ja tilasin Coca-Colan. Muut kuskit nauroivat tilaukselleni ja suosittelivat minulle konjakkia, jota he virkistyksekseen joivat. Varsinkin Italiassa ja Ranskassa historiallisten "lähteiden" äärellä Saukkosen Jussia historian opettajana ahdisteltiin monilla kysymyksillä, jolloin Jussi vastasi, ettei muistanut nimiä eikä vuosilukuja—hänellä on sen sijaan yleisnäkemys ajasta ja asioista. Se lohdutti meikäläistä matikkalinjalaista.

Leirintäalueet sijaitsivat siihen aikaan hyvin usein kaupunkien keskustojen puistoissa tai muuten historiallisilla paikoilla kuten Kööpenhaminan Bellahoissa, Firenzen Fiesolella, Rooman EUR-alueella ja Pariisin Boulognen metsässä. Hotellissa asuimme vain viimeisen yön Antwerpenissä.

Matkaa kertyi auton mittariin noin 7000 kilometriä.

Munkkiniemen yhteiskoulun ja Karjalan yhteiskoulun suunnittelut käynnistyivät jo seuraavana vuonna, jolloin minä arkkitehtiylloppilaana pääsin toimistossamme niitä jo piirtämään. Sitä ennen syksyllä 1953 pidettiin ensimmäinen "Suomi rakentaa" – näyttely Ateneumissa (6.-15.11.1953). Näyttelyyn oli hyväksytty myös Myk:n ensimmäinen rakennusvaihe. Minä ja kurssitoverini Juha Wiberg piirsimme näyttelypaneeliin tulevat piirustukset ja suunnittelimme paneelin lay-outin valokuvineen, piirustuksineen ja selostuksineen. Se oli jälkikäteisosallistumiseni Myk:n ensimmäiseen rakennusvaiheeseen eli osallistumisen sen dokumentointiin. Toisen vaiheen suunnittelussa 1954-57 olin mukana aluksi piirtäjänä ja myöhemmin avustavana suunnittelijana. Olinpa kesällä 1956 pari viikkoa vastaavana projektiarkkitehtina vanhempieni Englannin matkan aikana.

Siihen aikaan työ- ja osapiirustuksia laadittiin vielä rakennustyön jo ollessa käynnissä eli viime tingassa. Niinpä työmaamestari Messilä pääsi sanomaan: "Siitä voi tulla ihan kiva, jos se onnistuu". Kolmannessa rakennusvaiheessa, joka itse asiassa on viides rakennusvaihe (sillä ullakolla oli tehty laajennuksia kahteen otteeseen), neuvottelin kannatusyhdistyksen puheenjohtajan Pekka Heusalan kanssa kolmannen vaiheen arkkitehdin ja rakennuttajakonsultin valinnoista ja tein hänelle ehdokaslistat molemmista. Valittu arkkitehti Hannu Jaakkola oli arkkitehtilistani kärkinimi.

Kolme lastani kävi Munkkiniemen yhteiskoulun ja kolme tyttärenlastani asuu Lokkalantiellä. Ehkäpä hekin?

Helsingissä 30.5.2003

Risto Löyskä yo-53

Argentiinalaisen vaihto-oppilaan kokemuksia Suomesta ja Munkkiniemen yhteiskoulusta

Andrea Gutierrez, Munkkiniemen yhteiskoulu lv1994-1995

A fantastic experience in my life started 10 years ago on a very warm summer afternoon in Santa Fe, Argentina when the telephone rung... It was from the AFS head office in Buenos Aires, offering me the opportunity of being an exchange student in Finland. The preparations started and not long after that I found myself in a new country, culture and around new people.

One of the most challenging parts of the experience was to attend the Finnish High School. I had the pleasure of going to Munkkiniemen Yhteiskoulu. It was then, small compared to my school. I was surprised by the fact that everybody knew everybody, and by the feeling of big family that was always present and could be felt everyday and everywhere.

Because of my previous education and strong bases in Mathematics, Physics and Chemistry, I decided also to attend to those courses... I told all the teachers I then had, that those subjects really interested me. But they might have been very surprised when during the lectures I spent most of the time watching outside when it was snowing... I should have also told them that I had never seen snow before.

I met a lot of people and made lots of friends. Years went by, letters came and went... I got to prove what people say, that it is difficult to make Finnish friends, but once friendship is there, it lasts forever. I am still in contact with most of them and it feels great!

Andrea Gutierrez (right) and her friend Anna Tiihonen (left)

After that year I spent as exchange student I always dreamed of coming back to Finland as I felt so comfortable with the people and the culture. So almost three years ago I was accepted to study at the Chemistry Department of Helsinki University of Technology. Even though things had changed in ten years, I still keep on seeing my old friends, good school friends.

Every time I have the chance to visit Munkkiniemi I have passed by the school and admired how much it was grown and changed. Fortunately I also had the possibility of visiting the inside. When seeing the classrooms again and the places where I used to stay with friends, lots of nice memories came back to my mind. But still, even though it has changed so much, the same feeling of family was there.

Muistelo Myk:n VII:n luokan hiihtomatka Kolille vuonna 1947

Tässä lehdessä on ollut vähän muisteloita 1940-luvulta, mutta kyllä meillä Munkkiniemen yhteiskoulun ensimmäisen vuosikymmenen oppilaillakin vielä muisti joten kuten pelaa.

Kun nykyään tehdään luokkaretkiä hyvinkin kaukasiin maihin, kuulostaa varmaan lukion toisen luokan hiihtolomaretki Kolille kovin vaatimattomalta. Meille, sotavuodet ja niiden jälkeiset niukat ajat kokeneille se kuitenkin oli mieleenpainuva elämys. Kimmokkeen matkaan saimme entiseltä luokkatoveriltamme Ketosen Pekalta, joka kävi Myk:n lukion ensimmäisen luokan vuonna 1946, mutta joutui isänsä työn vuoksi muuttamaan Lieksaan. Pekan mukana meni hänen serkkunsa Parkkolan Hannu, joka oli meitä luokkaa alempana. Hannu oli kotoisin Lappeenrannan suunnalta ja hänellä oli koulukoti Ketosilla niin Munkkiniemessä kuin Lieksassakin.

Pekka ja Hannu keksivät heti lähtöä seuraavana talvena kutsua Pekan entiset luokkatoverit luokseen Itä-Suomeen siten, että olisimme ensin Pekan perheen vieraina Lieksan Kevätniemessä. Sieltä oli määrä matkustaa junalla Vuonisolahteen, josta hiihtäen viisitoista kilometriä Kolille, missä viettäisimme loput hiihtolomaamme. Niin tehtiin. Luokkakuvan mukaan Pekalla oli Myk:ssa kuudennella luokalla luokkatovereita kaksikymmentäviisi, joista kutsua noudatti yhdeksän eli Ahosen Hilikka, Hyvösen Ritva, Meriluodon Pentti, Niemisen Mikko, Pirosen Pentti, Sihvosen Pentti, Turusen Kaarina ja Marjatta sekä allekirjoittanut.

Pentti näyttää olleen kaksikymmentäluvun lopulla syntyneiden poikien suosikkiniemi, sillä tähän yhdeksän joukkoon mahtui jo kolme Penttiä ja luokalla oli vielä neljäskin eli Räihän Pentti, joka ei syystä tai toisesta tullut mukaan. Nuo kolme mukana ollutta Penttiä erotimme toisistaan siten, että Pirosen Pentin kutsumanimi oli Pepi, Meriluodon Pentin Stöpseli ja Sihvosen Pentti sai olla sitten Pentti.

Menomatalla teimme Joensuussa rekiretken kahdella reellä tutustuen kaupungin nähtävyyksiin. Ketosilla oli päivällinen ja vuoteet odottamassa yöpymistä varten. Talo oli suuri, kahdeksan huonetta ja kaksi hallia", kuten Hannu taloa ennakolta kuvaili. Se taisi olla isä Ketosen työsuhteasunto. Hän oli muistaakseni metsänhoitaja.

Nautittuamme talon vieraanvaraisuudesta, lähdimme Pekan ja Hannun kanssa viettämään loppulomaa Kolille. Luokkamme luottokuvaajan, Meriluodon Pentin ansiosta tuosta hiihtolomasta on paljon kuvia, jotka virkistävät muistia yli puoli vuosisataa sitten tehdystä matkasta. Sää t olivat upeat ja maisemat satumaiset tykkylumisine puineen. Me tytöt asuimme Alamajassa ja pojat Ylämajassa. Päivisin hiihdettiin paljon. Iltaisin pelasimme pelejä ja taisimme pitää bileetkin, kuten nykynuoriso sanoisi, koska eräässä kuvassa tytöillä on hiihtohousujen asemesta hameet päällä ja nailonit jalassa.

Seuraavana vuonna koulunkäyntimme päättyi ja kukin lähti omille teilleen. Hyvösen Ritva muutti Amerikkaan . Kävin häntä siellä kerran tapaamassa, ja yhdessä hänen ja hänen poikansa kanssa matkailimme mm. Niagaran putouksille. Vuonna 1963 Ritva tuli Suomeen käymään ja kokosin Tullinpuomiin häntä tapaamaan niin monta luokkatoveria kuin tavoitin.

Turusen Malla ja Niemisen Mikko avioituivat keskenään ja eräänä kauniina päivänä 70-luvulla heidän tyttärensä tulla tupsahtivat oppilaikseni englannin tunnille Hyvinkään keskustan lukioon. Mikkokin poikkesi kerran kylään kotiini Riihimäelle. Ahosen Hilkkaa näki joskus Akateemisessa kirjakaupassa kirjoja myymässä, mutta muita yllämainittuja luokkatovereita en juurikaan vuoden 1948 jälkeen tavannut. Pepin kuolinilmoitus Helsingin Sanomissa hätkähdytti.

Aurinkoiset muistot kuitenkin jäivät elämään hiihtomatkasta Kolin mahtavissa maisemissa vuonna 1947. Niistä kiitän Pekkaa, Hannua ja kaikkia muita mukanaolijoita. Toivottavasti ovat senioriviestin lukijoita.

Anja Salmi (o.s. Hyvönen) yo -48

Myk – Unkari-yhteys

Ollessaan käymässä Suomessa stipendiaattina tapasi unkarilainen teologian opiskelija Lajos Garam suomalaisen pianonsoiton opiskelijan Sole Kallioniemen joulujuhlassa Vanhalla ylioppilastalolla v. 1932.

Suomalaisneidon pianoesitykset hurmasivat unkarilaisen nuorukaisen ja pustan pojan kaunis tenoriääni puolestaan suomalaisen neidon. Siitä sai alkunsa nuorten yhteinen elämäntaival, joka johti häihin Kustavissa v. 1936 ja jatkui Unkarissa Egerin seurakunnassa seuraavan seitsemän vuoden ajan.

Siellä syntyi neljä lasta: Károly, joka menehtyi tuberkuloosiin kaksivuotiaana sekä Lajos jr, Károly ja Éva. Kaikki kolme päätyivät muusikoiksi. Lajos toimii edelleen Sibelius-Akatemian viulumusiikin lehtorina, Károly hoiti 30 vuoden ajan RSO:n soolosellistin virkaa ja Éva saman verran Turun kaupunginorkesterin sellistin tointa. Viisihenkiseksi kasvanut perhe muutti Suomeen v. 1945. Täällä Garameille syntyi vielä kaksi lasta. Márton, klarinetisti ja tangolaulaja sekä János, huilisti, joka toimii nykyään tietokone-eksperttinä Uudessa-Seelannissa.

Lajos Garam senior opetti uskontoa ja historiaa Munkkiniemen yhteiskoulussa vuosina 1946-66 tuotto yhdessä seurakuntalaisten tuomien elintarvikkeiden kanssa turvaa kirkon toiminnan jatkuvuuden.

Vuonna 2000 Egerin pieni seurakunta vietti kirkkonsa 60-vuotisjuhlaa. Jumalanpalvelus toimitettiin urkuharmonin säestyksellä; kirkossa. ei vielä tänä päivänä ole urkuja! Seurakunnalla ei ole ollut urkujen rakentamiseen tarvittavia varoja. Tämän huutavan puutteen korjaamiseksi ovat elossa olevat Garamit käynnistäneet projektin urkujen hankkimiseksi Egerin seurakunnalle. Konserttien ja lahjoitusten avulla pyritään keräämään varat suunnitelman toteuttamiseksi.

Rahaa on kerätty konsertein tähän mennessä 31.700.00 €, ja tavoite on 70.000.00 €. Tätä hanketta varten Garameilla on virallinen rahankeräyslupa Suomessa 19.2.2005 asti.

Konserttiaikataulu on seuraava:

31.10.2004	Helsinki, Munkkiniemen yhteiskoulu klo 18-20
5.12.2004	Helsinki, Sibelius akatemia
30.1.2005	Helsinki, Tempeliahaukion kirkko

Esiintyjät:

Vanhat "Parrat"

Lajos Garam Seniorin lapset: Lajos, viulu, Károly, sello, Márton, laulu

Lajos Juniorin vaimo ja lapset: Mervi, viulu, Tea, viulu, Miklós, laulu, kitara
Virva, piano, Richard, sello

Karólyn lapset: Satu, huilu, Teemu, laulu, Sami, juontaja

Lapsenlapset: Julia, piano, Petra, huilu

Martónin lapsi: Laura, jazz-laulu

Trio Nostalgico:

Olli Simola, piano, Roy Asplund, viulu, Károly Garam, sello

Lajos Garam senior opetti uskontoa ja historiaa Munkkiniemen yhteiskoulussa vuosina 1946-66

Tärkeitä päivämääriä:

Old Time Jazz Band ja Pirjo Bergström esiintyvät Munkkiniemen yhteiskoulussa torstaina marraskuun 11. päivänä 2004 klo 19.00.

Ohjelmassa myös oppilasesityksiä, hyvää ruokaa ja ennenkaikkea hyvää seuraa sekä tietenkin **Vuoden Munkkalaisen julkistaminen.**

Illan tuotto menee lyhentämättömänä koulun ja oppilaiden hyväksi.

Järjestäjinä: Myyry, Seniorit ja Myk

Munkkiniemen yhteiskoulun seniorit ry:n vuosikokous pidetään tiistaina 8.3.2005 klo 18.00 Myk:ssa

JÄSENMAKSU! JÄSENMAKSU! JÄSENMAKSU!

VUODEN 2004 JÄSENMAKSU on 10 €
Seniorit ry:n tili: Merita 102150-171530
Eräpäivä on 30.6.2004

Jäsenmaksuilla katetaan Senioriviestin painatus- ja postituskulut sekä vuosittaiset stipendit kahdelle koulun nykyiselle oppilaalle joten huolehdi omalta osaltasi Seniorit ry:n toiminnan jatkumisesta

Seuraava senioriviesti ilmestyy jälleen vuoden kuluttua. Toimitus ottaa innolla vastaan erilaisia kirjoituksia ja muisteloita vuosikymmenten varrelta. kirjoituksia voi lähettää osoitteeseen: apulaisrehtori Päivi Wickström, Munkkiniemen yhteiskoulu, Laajalahdentie 21, 00330 Helsinki tai sähköpostilla: paivi.wickstrom@munkkiniemenyhteiskoulu.fi

